

"মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া এই নাটক সম্পূৰ্ণ হয়, তোমালোক ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে, সেইকাৰণে এইখন জগতৰ প্ৰতি থকা মমত্ব আঁতৰাই দিয়া, ঘৰক আৰু নতুন ৰাজ্যক স্মৰণ কৰা"

প্ৰশ্ন: দানৰ মহত্ব কেতিয়া হয়, তাৰ ৰিটাৰ্ণ (প্ৰতিদান) কোনসকল সন্তানে লাভ কৰে?

উত্তৰ: দানৰ মহত্ব কেতিয়া হয় যেতিয়া দান দিয়া বস্তুৰ প্ৰতি মমত্ব নাথাকে। যদি দান কৰাৰ পাছত স্মৃতিলৈ আহে তেন্তে তাৰ ফল ৰিটাৰ্ণত (প্ৰতিদানত) প্ৰাপ্ত নহয়। দান হয়েই পৰৱৰ্তী জন্মৰ কাৰণে সেইকাৰণে এই জন্মত তোমালোকৰ ওচৰত যি কিছু আছে তাৰ প্ৰতি থকা মমত্ব আঁতৰাই দিয়া। ট্ৰাষ্টি (নিমিত্ত) হৈ তত্বাৱধান কৰা। ইয়াত তোমালোকে যি ঈশ্বৰীয় সেৱাত দিয়া, হস্পিতেল (চিকিৎসালয়) বা ক'লেজ (মহাবিদ্যালয়) স্থাপন কৰি দিয়া তাৰ দ্বাৰা অনেকৰ কল্যাণ হয়, তাৰ ৰিটাৰ্ণত 21 জন্মৰ কাৰণে প্ৰাপ্তি হৈ যায়।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকল নিজৰ ঘৰ আৰু ৰাজধানী স্মৃতিত আছেনে? ইয়াত যেতিয়া বহা তেতিয়া বাহিৰৰ (লৌকিকৰ) ঘৰৰ কথা, ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদিৰ খেয়াল অহা উচিত নহয়। বচ, নিজৰ ঘৰখনেই (পৰমধাম) স্মৃতিলৈ আহিব লাগে। এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টিলৈ ৰিটাৰ্ণ হ'ব (উভতি যাব) লাগে, এই পুৰণি সৃষ্টিতো নাশ হৈ যাব। অগ্নিত সকলো স্বাহা হৈ যাব। এই দুচকুৰে যি দেখিবলৈ পোৱা, মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদি এই সকলো নাশ হৈ যাব। এই জ্ঞান পিতাইহে আত্মাসকলক বুজায়। সন্তানসকল, এতিয়া নিজৰ ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ল। এয়া হয়েই 5 হাজাৰ বছৰৰ চক্ৰ। সৃষ্টিতো আছেই, কিন্তু তাক পৰিক্ৰমা কৰিবলৈ 5 হাজাৰ বছৰ লাগে। যিসকল আত্মা আছে সকলোৱে উভতি যাব। এই পুৰণি সৃষ্টিখনেই নাশ হৈ যাব। বাবাই বহুত ভালকৈ প্ৰতিটো কথা বুজায়। কোনোবা কোনোবা কৃপণ আছে তেওঁলোকে অৱাবতে নিজৰ সম্পত্তি হেৰুৱাই পেলায়। ভক্তি মাৰ্গত দান-পুণ্যতো কৰে নহয় জানো। কোনোবাই ধৰ্মশালা স্থাপন কৰি দিয়ে, কোনোবাই হস্পিতেল স্থাপন কৰি দিয়ে, বুদ্ধিৰে বুজি পায় যে ইয়াৰ ফল পৰৱৰ্তী জন্মত পাম। কোনো আশা নৰখাকৈ, অনাসক্ত হৈ কোনোবাই কৰিব - এনেকুৱা নহয়। বহুতে কয় - ফলৰ আশা আমি নাৰাখোঁ। কিন্তু নহয়, ফল অৱশ্যেই প্ৰাপ্ত হয়। ধৰি লোৱা কাৰোবাৰ পইচা আছে, তাৰ পৰা দান দিলে তেতিয়া বুদ্ধিত এইটো থাকিব যে মই পৰৱৰ্তী জন্মত পাম। যদি মমত্ব জাগি উঠে, এইটো মোৰ বস্তু - এনেকৈ ভাবিলে তেন্তে তাত প্ৰাপ্তি নহ'ব। দান হয়েই পৰৱৰ্তী জন্মৰ কাৰণে। যেতিয়া পৰৱৰ্তী জন্মত পোৱা যায় তেন্তে আকৌ এইটো জন্মত মমত্ব কিয় ৰাখা, সেইকাৰণে তোমালোকক ট্ৰাষ্টি (নিমিত্ত) কৰোৱা হয় তেতিয়া নিজৰ মমত্ব আঁতৰি যায়। কোনোবাই ভাল চহকীৰ ঘৰত জন্ম ল'লে তেতিয়া ক'ব - এওঁ ভাল কৰ্ম কৰিছে। কোনোবাই ৰজা-ৰাণীৰ সন্তান হৈ জন্ম লয়, কিয়নো দান পুণ্য কৰিছে কিন্তু সেয়া হৈছে অল্পকালৰ এটা জন্মৰ কথা। এতিয়াতো তোমালোকে এই শিক্ষা গ্ৰহণ কৰা। জানা যে এই পঢ়াৰ দ্বাৰা আমি এয়া (দেৱী-দেৱতা) হ'ব লাগে, তেন্তে দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত যি দান কৰা তাৰ দ্বাৰা এই আত্মিক ইউনিভাৰচিটি (বিশ্ব বিদ্যালয়), হস্পিতেল (চিকিৎসালয়) স্থাপন কৰা হয়। দান কৰাৰ পাছত তাৰ প্ৰতি থকা মমত্ব আঁতৰাই দিব লাগে কিয়নো তোমালোকে জানা যে আমি ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ বাবে পিতাৰ পৰা লওঁ। এই পিতাই ঘৰ আদি নিৰ্মাণ কৰে। এয়াতো টেম্প'ৰেৰী (অস্থায়ী)। নহ'লে ইমানবিলাক সন্তান ক'ত থাকিব। সকলোবোৰ শিৱবাবাকে দিয়ে। গৰাকী তেওঁ হয়। তেওঁ এওঁ (ব্ৰহ্মা)ৰ দ্বাৰা এয়া কৰায়। শিৱবাবাইতো ৰাজ্য নকৰে। নিজে হয়েই দাতা। তেওঁৰ কিহৰ প্ৰতি মমত্ব থাকিব! এতিয়া পিতাই শ্ৰীমত দিয়ে যে মৃত্যু সন্মুখত থিয় হৈ আছে। আগতে তোমালোকে যেতিয়া কাৰোবাক কিবা দিছিলো তেতিয়া মৃত্যুৰ কথা নাছিল। এতিয়া বাবা আহিছে গতিকে পুৰণি সৃষ্টিখনেই নাশ হৈ যাব। পিতাই কয় - মই আহিছোঁৱেই এই পতিত সৃষ্টিক নাশ কৰিবলৈ। এই ৰুদ্ৰ যজ্ঞত গোটেই পুৰণি সৃষ্টি স্বাহা হৈ যাব। যি কিছু নিজৰ ভৱিষ্যত গঢ়িবা সেয়া নতুন সৃষ্টিত পাব। নহ'লেতো ইয়াতেই সকলো নাশ হৈ যাব। কোনোবা নহয় কোনোবাই খাব। আজিকালি মনুষ্যই ধাৰলৈও দিয়ে। বিনাশ হ'লে তেতিয়া সকলো নাশ হৈ যাব। কোনেও কাকো একো দিবলৈ সমৰ্থ নহ'ব। সকলো থাকি যাব। আজি ভাল, কাইলৈ দেউলীয়া হৈ যায়। কোনেও একো পইচা আদি ওভতাই নাপাব। কাৰোবাক দিলে, তেওঁ মৰি গ'ল তেতিয়া কোনে বহি ৰিটাৰ্ণ কৰিব (ওভতাই দিব)। তেন্তে কি কৰা উচিত? ভাৰতৰ 21 জন্মৰ কল্যাণৰ কাৰণে আৰু নিজৰ 21 জন্মৰ কল্যাণৰ কাৰণে তাত (ঈশ্বৰীয় সেৱাত) খটুৱাই দিব লাগে। তোমালোকে নিজৰ বাবেই কৰা। এইটো জানা যে শ্ৰীমতত চলি আমি উচ্চ পদ পাম, যাৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ সুখ-শান্তি পাম। ইয়াক কোৱা হয় অৱিনাশী বাবাৰ আত্মিক হস্পিতেল আৰু ইউনিভাৰচিটি যাৰ দ্বাৰা হেল্থ (স্বাস্থ্য), ৱেল্থ (সম্পত্তি) আৰু হেপ্পীনেচ (সুখ) পোৱা যায়।

কাৰোবাৰ হেলথ আছে, ৰেলথ নাই তেন্তে হেন্ৰীনেচ থাকিব নোৱাৰে। দুয়োটা থাকিলেহে হেন্ৰীনেচো থাকিব। পিতাই তোমালোকক 21 জন্মৰ কাৰণে দুয়োটা দিয়ে। সেই 21 জন্মৰ কাৰণে জমা কৰিব লাগে। সন্তানসকলৰ কাম হৈছে যুক্তি ৰচনা কৰা। পিতা অহা বাবে দৰিদ্ৰ সন্তানসকলৰ ভাগ্য উদয় হৈ যায়। পিতা হৈছেই গৰিবক কৃপা কৰোঁতা। এই কথাবোৰ চহকীসকলৰ ভাগ্যতেই নাই। এই সময়ত ভাৰত হৈছে সকলোতকৈ দৰিদ্ৰ। যি চহকী আছিল সেই ভাৰতেই দৰিদ্ৰ হৈ গৈছে। এই সময়ত সকলোৱে পাপ আত্মা। য'ত পুণ্য আত্মা থাকে ত'ত এটিও পাপ আত্মা নাথাকে। সেয়া হ'ল সত্যযুগ সতোপ্ৰধান, এয়া হ'ল কলিযুগ তমোপ্ৰধান। তোমালোকে এতিয়া সতোপ্ৰধান হ'বৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক সোঁৱৰাই দিয়ে সেয়েহে তোমালোকে বুজি পোৱা যথায়থ আমিয়েই স্বৰ্গবাসী আছিলোঁ। আকৌ আমি 84 জন্ম লৈছোঁ। বাকী 84 লাখ যোনিত অহা বুলি যি কোৱা হয় সেয়া মিছা কথা। ইমান জন্ম জন্তুৰ যোনিত থাকিলোঁ! এয়া অন্তিমত মনুষ্য হৈ জন্ম লৈছোঁ নেকি? কি এতিয়া পুনৰ জন্তুৰ জন্মলৈ উভতি যাব লাগে?

এতিয়া পিতাই বুজায় - মৃত্যু সন্মুখত থিয় হৈ আছে। 40-50 হাজাৰ বছৰ নাই। মনুষ্যতো একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে সেইবাবে পাথৰ (অপৰিত্ৰ) বুদ্ধিৰ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক পাথৰ বুদ্ধিৰ পৰা পাৰস (পৰশমণি, পবিত্ৰ) বুদ্ধিৰ হোৱা। এই কথাবোৰ কোনো সন্ধ্যাসী আদিয়ে ক'ব পাৰে জানো। এতিয়া তোমালোকক পিতাই সোঁৱৰাই দিয়ে যে উভতি যাব লাগে। যিমান সম্ভৱ নিজৰ বেগ-বেগেজ (টালি-টোপোলা) ট্ৰান্সফাৰ (হস্তান্তৰ) কৰি দিয়া। বাবা, এই সকলো বিলাক লৈ লোৱা, আমি সত্যযুগত 21 জন্মৰ কাৰণে পাই যাম। এই বাবায়ো (ব্ৰহ্মা বাবায়ো) দান পুণ্য কৰিছিল। বহুত চখ (আগ্ৰহ) আছিল। বেপাৰীসকলে দুই পইচা দানৰ কাৰণে ৰাখে। বাবাই এক অনা উলিয়াইছিল। যিয়েই নাহক দুৱাৰমুখৰ পৰা যাতে খালী হাতে নাযায়। এতিয়া ভগৱান সন্মুখত আহিছে, এয়া কোনেও গম নাপায়। মনুষ্যই দান-পুণ্য কৰি কৰি মৰি যাব আকৌ তাৰ ৰিটাৰ্ণ ক'ত পাব? পবিত্ৰতো নহয়, পিতাৰ প্ৰতি মৰম নাই। পিতাই বুজাইছে - যাদৱ আৰু কৌৰৱসকলৰ বিনাশৰ সময়ত পিতাৰ প্ৰতি বিপৰীত বুদ্ধি হয়। পাণ্ডৱসকলৰ বিনাশৰ সময়ত পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত বুদ্ধি হয়। ইউৰোপবাসী সকলো হৈছে যাদৱ যিয়ে মিচাইল আদি আৱিষ্কাৰ কৰি থাকে। শাস্ত্ৰবিলাকততো কি কি কথা লিখি দিছে। ড্ৰামাৰ প্লেন (পৰিকল্পনা) অনুসৰি অনেক শাস্ত্ৰ ৰচা হৈছে। ইয়াত প্ৰেৰণা আদিৰ কথা নাই। প্ৰেৰণা মানে হ'ল বিচাৰ। বাকী এনেকৈ জানো পিতাই প্ৰেৰণাৰে পঢ়ায়। পিতাই বুজায় - এৰোঁ (ব্ৰহ্মা) এগৰাকী বেপাৰী আছিল। ভাল নাম কৰিছিল। সকলোৱে সন্মান কৰিছিল। পিতাই প্ৰৱেশ কৰিলে আৰু এওঁ গালি শুনিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিলে। শিৱবাবাকতো নাজানে, তেওঁক গালিও দিব নোৱাৰে। গালি এওঁ শুনিবলগীয়া হয়। কৃষ্ণই কৈছিল নহয় - মই মাখন খোৱা নাই। এৰোঁ কয় - কামতো সকলো বাবাৰ হয়, মই একো নকৰোঁ। যাদুকৰ তেওঁহে, মইতো নহওঁ। অনাহকতে তেওঁক গালি দিয়ে। মই কাৰোবাক পলুৱাই আনিবোঁ জানো? কাকোৱে কোৱা নাই যে তুমি পলাই আহা। মইতো তাত আছিলোঁ, এওঁলোক নিজেই পলাই আহিল। অনাহকতে দোষাৰোপ কৰিলে। কিমান গালি শুনিবোঁ। কি কি যে কথা শাস্ত্ৰবোৰত লিখি দিছে। পিতাই বুজায়- এইবিলাক আকৌ হ'ব। এয়া হৈছে সকলো জ্ঞানৰ কথা। কোনোবা মনুষ্যই জানো এয়া কৰিব পাৰে। সেয়াও ব্ৰিটিছ গভাৰ্ণমেণ্টৰ (চৰকাৰৰ) ৰাজ্যত কাৰোবাৰ ওচৰত ইমান কন্যা-মাতা গৈ বহি যাব। কোনেও একো কৰিব নোৱাৰে। কাৰোবাৰ সমস্কীয় আহিলে তেওঁলোকে উভতাই পঠিয়াই দিছিল। বাবাইতো কৈছিল - লাগিলে এওঁলোকক বুজাই লৈ যাওঁক। মই জানো মানা কৰোঁ কিন্তু কাৰো সাহস নহৈছিল। পিতাৰ শক্তি আছিল নহয় জানো। নাথিং নিউ (একোৱেই নতুন) নহয়। এই সকলোবোৰ আকৌ হ'ব। গালিও শুনিবলগীয়া হয়। দ্ৰৌপদীৰ কথাও আছে। এই সকলোবিলাক দ্ৰৌপদী আৰু দুশাসন, এজনৰ কথা নহয়। শাস্ত্ৰত এই সাধু কথাবোৰ কোনে লিখিলে? পিতাই কয় - ড্ৰামাত এয়াও ভূমিকা আছে। আত্মাৰ জ্ঞানেই কাৰো নাই, একেবাৰে দেহ-অভিমানী হৈ গৈছে। দেহী-অভিমানী হ'বলৈ পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ৰাৱণে একেবাৰে ওলোটো কৰি পেলালে। এতিয়া পিতাই চিহ্ন কৰি তোলে।

দেহী-অভিমানী হৈ গ'লে স্বতঃ স্মৃতিত থাকে যে মই আত্মা হওঁ। এই দেহ বাদ্য হয়, বজাবৰ বাবে। এইটো স্মৃতিও যদি থাকে তেন্তে দৈৱীগুণ আহি থাকিব। তোমালোকে কাকো দুখো দিব নোৱাৰা। ভাৰততে এই লক্ষ্মী নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। যদি কোনোবাই লাখ বছৰ বুলি কয় তেন্তে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। ড্ৰামা অনুসৰি যেতিয়া সময় সম্পূৰ্ণ হৈছে তেতিয়া পিতা পুনৰ আহিছে। এতিয়া পিতাই কয় - মোৰ প্ৰীমতত চলা। মৃত্যু সন্মুখত থিয় হৈ আছে। অন্তৰত যি কিছু আশা আছে, সেয়া পূৰ্ণ নোহোৱাকৈয়ে থাকি যাব। মৰিবতো নিশ্চয় লাগিব। এয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। যিমানে নিজৰ কল্যাণ কৰিব পাৰা সিমানে ভাল। নহ'লে তোমালোক খালী হাতে যাবাগৈ। গোটেই জগতখনেই খালী হাতে যাব। কেৱল তোমালোক সন্তানসকল ভৰপূৰ হাতেৰে অৰ্থাৎ ধনবান হৈ যোৱা। এই ক্ষেত্ৰত বুজিবলৈ অতি বিশাল বুদ্ধি লাগে। কিমানধৰ্মৰ মনুষ্য আছে। প্ৰত্যেকৰে নিজৰ এক্ট (কৰ্মকাণ্ড) চলিব লাগে। এজনৰ এক্ট আনজনৰ লগত নিমিলে। সকলোৰে ফীচাৰ (চেহেৰা, চৰিত্ৰ) নিজা নিজা, কিমান অনেক ফীচাৰ আছে, এয়া সকলো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে।

ৰাণাৰফুল (বিস্ময়কৰ) কথা নহয়নে। এতিয়া পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজা। আমি আত্মাই ৪৪ ৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰোঁ, আমি আত্মাসকল এই ড্ৰামাত এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) হওঁ, ইয়াৰ পৰা আমি ওলাই যাব নোৱাৰো, মোক্ষ পাব নোৱাৰো। পুনৰ চেপ্টা কৰাটোও অথহীন। পিতাই কয় - এই ড্ৰামাৰ পৰা কোনোবা ওলাই যাব, আন কোনোবা এড (যোগ) হৈ যাব - এয়া হ'ব নোৱাৰে। ইমানখিনি জ্ঞান সকলোৰে বুদ্ধিত থাকিব নোৱাৰে। গোটেই দিনটো এনেকৈ জ্ঞানৰ মন্তন কৰিব লাগে। এক পল, দুই পল... এয়া স্মৰণ কৰা আকৌ সময় বঢ়াই গৈ থাকিব। ৪ (আঠ) ঘণ্টা লাগিলে স্থূল চাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰা, আৰামো কৰা, এই আত্মিক গভাৰ্ণমেণ্টৰ (চৰকাৰৰ) চাৰ্ভিচত সময় দিবা। তোমালোকে নিজৰেই চাৰ্ভিচ কৰা, এয়া হৈছে মুখ্য কথা। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিব, বাকী জ্ঞানেৰে উচ্চ পদ পাব লাগে। স্মৃতিত থকাৰ নিজৰ সম্পূৰ্ণ চাৰ্ভিচ (খতিয়নৰ তালিকা) ৰাখিব। জ্ঞানতো সহজ। যিদৰে পিতাৰ বুদ্ধিত আছে যে মই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হওঁ, ইয়াৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানোঁ। আমিও বাবাবেই সন্তান। বাবাই এয়া বুজাইছে, কেনেদৰে এই চক্ৰ ঘূৰে। সেই উপাৰ্জনৰ বাবেও তোমালোকে ৪-১০ ঘণ্টা সময় দিয়া নহয় জানো। ভাল গ্ৰাহক পালে তেতিয়া ৰাতি কেতিয়াও হামি নহে। হামি আহিলে বুজি পোৱা যায় যে এওঁ ভাগৰি পৰিছে। বুদ্ধি ক'ৰবাত বাহিৰলৈ গৈ থাকিব। চেণ্টাৰতো অতি সাৱধানে থাকিব লাগে। যিসকল সন্তানে আনৰ চিন্তন নকৰে, নিজৰ পঢ়াতে মগ্ন হৈ থাকে তেওঁলোকৰ উন্নতি সদায় হৈ গৈ থাকে। তোমালোকে আনৰ চিন্তন কৰি নিজৰ পদ ব্ৰষ্ট কৰিব নালাগে। হিয়েৰ নো ইভিল, চি নো ইভিল..... (বেয়া নুশুনিবা, বেয়া নাচাবা.....) কোনোবাই যদি ভাল কথা নকয় তেন্তে এখন কাণেৰে শুনি আনখনেৰে উলিয়াই দিবা। সদায় নিজক চাব লাগে, আনক চাব নালাগে। নিজৰ পঢ়া এৰিব নালাগে। বহুতেই এনেদৰে বিতুষ্ট হৈ যায়। আহিবলৈকে বন্ধ কৰি দিয়ে, আকৌ আহি যায়। নাহিনো যাব ক'লৈ? স্কুলতো এখনেই। নিজৰ ভৰিত কুঠাৰ মাৰিব নালাগে। তোমালোক নিজৰ পঢ়াত মগ্ন হৈ থাকিব। বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। ভগৱানে পঢ়ায় বাকী কি লাগে। ভগৱান আমাৰ পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু তেওঁৰ লগতে বুদ্ধিৰ যোগ লগোৱা হয়। তেওঁ হৈছে গোটেই সৃষ্টিৰ নাস্তাৰ ৰান প্ৰেমিক যিয়ে তোমালোকক নাস্তাৰ ৰান বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে।

পিতাই কয় - তোমালোক আত্মাসকল বহুত পতিত, উৰিব নোৱাৰা। ডেউকা কটা আছে। ৰাৱণে সকলো আত্মাৰ ডেউকা কাটি দিছে। শিৱবাবাই কয় - মোৰ বাহিৰে অন্য কোনেও পাৱন কৰি তুলিব নোৱাৰে। সকলো এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) ইয়াত আছে, বুদ্ধি হৈ গৈ থাকে, উভতি কোনেও নাযায়। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) স্ব-চিন্তন আৰু পঢ়াত মগ্ন হৈ থাকিব লাগে। আনক চাব নালাগে। যদি কোনোবাই ভাল কথা নকয় তেন্তে এখন কাণেৰে শুনি আনখনেৰে উলিয়াই দিব লাগে। বিতুষ্ট হৈ পঢ়িবলৈ এৰি দিব নালাগে।

(২) জীৱন্তে সকলো দান কৰি নিজৰ মমত্ব আঁতৰাই দিব লাগে। সকলো উইল (ইচ্ছাপত্ৰৰ দ্বাৰা দান) কৰি ট্ৰাষ্টি (নিমিত্ত) হৈ বোজা মুক্ত হৈ থাকিব লাগে। দেহী-অভিমানী হৈ সকলো দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: নিজৰ মূল সংস্কাৰবোৰৰ পৰিৱৰ্তনৰ দ্বাৰা বিশ্ব পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা উদাহৰণ স্বৰূপ হোৱা প্ৰত্যেকৰে নিজৰ যিবোৰ মূল সংস্কাৰ আছে, যাক নেচাৰ (স্বভাৱ) বুলি কোৱা হয়, যিবোৰে সময়ে সময়ে আগবাঢ়ি যোৱাত বাধা দিয়ে সেই মূল সংস্কাৰবোৰৰ পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা উদাহৰণ স্বৰূপ হ'বা তেতিয়াহে সম্পূৰ্ণ বিশ্বৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব। এতিয়া এনেকুৱা পৰিৱৰ্তন কৰা যাতে কোনেও এয়া বৰ্ণনা নকৰে যে এওঁৰতো এইটো সংস্কাৰ আগৰ পৰাই আছে। যেতিয়া পাৰচেণ্টেজত (শতাংশত) অংশ মাত্ৰও কোনো পুৰণা সংস্কাৰ দেখা নিদিব, বৰ্ণনা নকৰিব তেতিয়া কোৱা হ'ব - এওঁ সম্পূৰ্ণ পৰিৱৰ্তনৰ উদাহৰণ স্বৰূপ হয়।

শ্লোগান: এতিয়া প্ৰচেষ্টা কৰাৰ সময় অতিবাহিত হৈ গ'ল, সেইবাবে অন্তৰেৰে প্ৰতিজ্ঞা কৰি জীৱনৰ পৰিৱৰ্তন কৰা।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!